

РЕШЕНИЕ

№ 733

гр. Варна, 06.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 17 СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния
състав:

Председател: Иван Стойнов

при участието на секретаря Валентина М. Милчева
като разгледа докладваното от Иван Стойнов Гражданско дело №
20223110110639 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по подадена искова молба от К. Т. Т., ЕГН
*****, с адрес: гр. *, с която срещу **, със седалище и адрес на управление: гр. *, са
предявени обективно кумулативно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 200
КТ за ОСЪЖДАНЕ на ответника да заплати на ищеца:

- сумата в общ размер от 1 000 лв. /хиляда лева/, представляваща разликата между
дължимото трудово възнаграждение и стойността на полученото обезщетение за временна
нетрудоспособност в размер на 5 409,70 лв., за периода от м. 06.2020 г. до м.03.2021 г.
включително;

- сумата в общ размер от 220 лв. /двеста и двадесет лева/, представляваща
стойността на разходите за закупуване на медикаменти и извършване на медицински услуги,
от които: сумата от 40 лв. заплатена на 09.06.2020 г. и 40 лв. заплатена на 19.06.2020 г. за
медицински изделия от специализиран магазин; сумата от 25,40 лв., заплатена на 16.06.2020
г. за закупуването на медикаменти – 3 вида стерилна марля, ластичен бинт, лейкопласт и
йодсептадон; сумата от 8,70 лв., заплатена на 25.06.2020 г. за закупуването на 3 опаковки
стерилна марля; сумата от 20 лв., заплатена на 08.09.2020 г. и сумата от 80 лв., заплатена на
18.09.2020 г. за общо пет частични масажа и сумата от 5,90 лв., заплатена на 19.04.2021 г. за
рентгеново изследване;

- сумата от 30 000 лв. /тридесет хиляди лева/, представляваща обезщетение за
претърпените неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания от настъпилата на
03.06.2020 г. трудова злополука, на основание чл. 200 КТ,

ведно със законната лихва върху всяка от главниците, считано от датата на
увреждането /03.06.2020 г./ до окончателното изплащане на задължението.

В исковата молба ищецът К. Т. Т. твърди, че с ответника се намират обвързани по
трудова правоотношение, като на 03.06.2020 г. в гр. *, Република *, при изпълнение на
служебните си задължения, претърпява трудова злополука, приета за такава с Разпореждане
№ Ц5104-03-68/17.07.2020 г., издадено от ТП на НОИ Варна. Излага, че при натоварване на

управлявания от същия товарен автомобил, при качване в ремаркетото левият му крак пропаднал в празното пространство между стъпалата, в резултата на което ищецът паднал. Бил настанен за лечение в Университетска клиника *, като му била поставена диагноза фрактура – лустрация на табиално плато вляво с компоненти В3 лат. и разкъсване на външен менискус, състояния след външно фиксиране и фрактура на Calcaneus вляво tongue type, като са извършени две оперативни интервенции РСОН на 05. и на 08.06.2020 г., както и няколкократно физиотерапия и ЛФК. В резултат на това за периода от 03.06.2020 г. до 08.04.2021 г. била установена временна нетрудоспособност. Ищецът допълва, че във връзка със злополуката за периода от м.06.2020 г. до м.03.2021 г. е получил обезщетение за временна неработоспособност в размер на 5 409,70 лв. Твърди се, че след инцидента по предписание на лекарите трябвало да спазва хранителен и двигателен режим за период от 6 месеца, като се наложило и да използва помощни средства – патерици за период от 10 месеца. Ищецът излага, че злополуката довела до преустановяване на трудовата му дейност за почти една година, както и че е бил в невъзможност да управлява автомобил. Това от своя страна обусловило сторването на допълнителни разходи за транспорт от населеното му място /с. */ до гр. Варна, където се осъществявали медицинските прегледи и физиотерапия. Излага, че стресът, свързан със злополуката, и към настоящия момент не е напълно преживян, като твърди, че активния й начин на живот е непоправимо изменен. В тази връзка моли за уважаване на така предявените претенции и присъждане на разноски.

Ответникът „*Г“ ООД е подал отговор, който не е депозиран в срока по чл. 131 ГПК. Изложени са доводи за допустимост, но неоснователност на така предявените претенции. Посочва, че е бил уведомен за настъпилата на 03.06.2020 г. злополука, като обаче твърди, че на ищеца е оказано пълно съдействие след това. Твърди се, че доколкото по време на инцидента по отношение на работодателя е била налице валидна застраховка за трудова злополука с полица № 0111190344001831/21.06.2019 г. към „ДЖЕНЕРАЛИ ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, на насрещната страна по спора два пъти било заплащано обезщетение в общ размер от 784 лв. Оспорва се претенцията за сторени разходи за закупуване на медикаменти и извършване на медицински услуги, като се посочва, че на работника било изплатено както обезщетение за временната му неработоспособност, така и че същият бил подпомаган финансово от ответника. В условията на евентуалност оспорва размера на претендираната сума за обезщетение за неимуществени вреди, доколкото счита, че същия е необосновано висок. В отговора е направено възражение за съпричиняване на злополуката, доколкото се твърди допусната груба небрежност от страна на работника при изпълнение на трудовите му задължения.

В съдебно заседание ищецът, чрез процесуалните си представители, поддържа исковата молба. Представя писмена защита.

В съдебно заседание ответникът, чрез процесуалния си представител, поддържа отговора. Представя писмена защита.

Настоящият състав на съда, въз основа на твърденията и възраженията на страните, с оглед събраните по делото доказателства и по вътрешно убеждение, формира следните фактически изводи:

От Разпореждане № Ц5104-03-68/17.07.2020 г. На НОИ-ТД Варна /л. 6 ВОС/ се установява, че декларираната злополука от 03.07.2020 г. станала с К. Т. Т. на 03.06.2020 г. се приема за трудова. Същата е станала във време и във връзка с изпълняваната работа – след натоварване на товарния автомобил, докато се качва в ремаркетото, с цел да сложи групажната дъска и да затвори вратите, левият му крак пропада в празното пространство между стъпалата, при което К. Т. пада. Вследствие злополуката е получил счупване на тибиалното плато и на петната кост, закрито, вляво, довело до временната му неработоспособност. Представени са декларацията и протокола /л. 16-18/

Представени са болнични листи на ищеца /л. 7-15 ВОС/, от които се установяват твърдените увреждания от злополуката, както и излизането му в отпуск поради неработоспособност за периода 27.06.2020 г. – 09.03.2021 г. Представени са медицински

протоколи и амбулаторни листи, от които също се установяват твърдените увреждания /л. 19 – 53 ВОС/ Представени са доказателства с превод от немски език за извършеното лечение в университетска клиника *и удостоверения за неработоспособност /л. 54-59 ВОС/

От представените фактури за извършени разходи /л. 60-69 ВОС/ се установяват сторени такива във връзка с увреждането в размер на 220 лв.

Представено е решение на Инспекцията по труда за предоставяне на информация /л. 70 ВОС/, от което е видно, че ответникът има сключена застраховка за риска „трудова злополука“.

Представена е Заповед № 5/02.09.2021 г. на ответника /л. 71 ВОС/, от която се установява, че е прекратено трудовото правоотношение с ищеца, считано от същата дата.

От представените преводни нареждания, справки и извлечение от сметка /л. 14-31, л. 55-56/ се установява, че за периода 06.2020 г. - 03.2021 г. ищецът е получил обезщетения и помощи за временна неработоспособност в размер на 5 409,70 лв.

Представени са трудов договор от 22.04.2019 г., длъжностна характеристика и обяснения на работника във връзка със злополуката /л. 39-41/.

От представеното удостоверение от ответника от 12.09.2023 г. /л. 85/ се установява, че за периода юни 2019 г. – май 2020 г. ищецът е получил общо сумата от 4 818,46 лв. нетно трудово възнаграждение.

От показанията на разпитаната по делото свидетелка Г. Кова Та /л. 61/ се установява, че знае за процесната злополука на баща си, която се е случила докато е управлявал автомобила си във връзка с основната му работа в *. Споделя, че прибрала баща си от *и нейният съпруг го е заместил и е продължил курса на камиона. Твърди, че баща ѝ е бил много зле, видимо неподвижен и със силни болки, защото бил претърпял операция, като престоят в болницата е бил 5-6 дни. Разказва, че баща ѝ преживял зле пътуването, не можел да става без чужда помощ, взимал лекарства. Сочи, че след прибирането му в България го настанили у тях за 3-4 месеца, но трябвало някой да се грижи за него. Излага, че баща ѝ приемал лекарства, ходил на контролни прегледи и рехабилитация, като почти нищо не можел да прави сам. Твърди, че в началото не можел да става от леглото, а впоследствие само с чужда помощ и с патерици. Споделя, че като се възстановил малко се върнал в с. *, но не можел да управлява автомобил и се налагало някой да шофира вместо него и да го кара до гр. Варна, където имало специалист ортопед. Разказва, че на ищеца му отнело година да се възстанови, като изпитвал голям дискомфорт от промяната на начина му на живот, не искал да общува с близките си и изпаднал в депресия. Сочи, че се чувствал изолиран, защото повечето му приятели били от работата, а той не можел да се среща с тях. Ищецът се чувствал в тежест на близките си, защото се налагало да му помагат и финансово, като му се наложило да вземе и заем. Посочва, че фирмата не му указала никакво съдействие, не са се обаждали и не са го посещавали. Споделя, че една година след злополуката баща ѝ бил преназначен по негово желание в друга фирма на същия работодателя, защото трябвало да се върне да работи, предвид финансова необходимост. Излага, че баща ѝ работи повече от 30 г. като шофьор, като в момента работи в *във фабрика за опаковане, но изпитва дискомфорт заради счупването, не може да върви на дълги разстояния, при студено време изпитва болки и походката му е друга. Свидетелката споделя, че ищецът никога не е имал други заболявания и злополуката е била голям шок за него, като започнал и да изпитва страх от качване в камион и за това си сменил и работата.

От заключението на вещото лице Д. Г. по приетата по делото съдебномедицинска експертиза /л. 74-77/ се установява, че ищецът е получил счупване с изкълчване на ставната повърхност към коляното на лявата голямомишцална кост, придружено с разкъсване на външен минискус и счупване на лявата петна кост. Вещото лице сочи, че получените увреждания са обусловили трайно затруднение в движенията на левия долен крайник за период не по-малък от 5-6 месеца. Излага, че след този период би следвало да се възвърнат основните функции на крайника при постепенно поемане на по-изразени физически натоварвания, но предвид спецификата на професията може да е бил необходим по-дълъг

период, за да се постигне изискващата се функционална активност и издръжливост при продължително натоварване на крайника. След обичайния възстановителен период при постраД. са били налични ограничения в обема на движенията в коленната става, което не му е позволявало предприемането и извършването на определени трудови дейности, включително упражняването на предишната работа като шофьор. Вещото лице счита, че след зарастване на счупването и раздвижване в областта на ставите може да се счита, че е постигнало пълното функционално възстановяване, доколкото в представената медицинска документация няма данни за възникнали усложнения, които да са довели до съществени трайни последици. Наблюдават се лекостепенни отклонения от максималните ъгли на свиване и ротация в областта на коленната става. Не може с категоричност да се приеме, че резултатите от рентгеновото изследване са свързани със злополуката. След инцидента постраД.т е бил хоспитализиран за период от 10 дни, при което са проведени две оперативни интервенции, след което е имало процес на имобилизация на крайника за период от месец и половина, през който придвижването става единствено с помощни средства. Проведени са два курса рехабилитационни процедури. Като терапия са предписани нестероидни проотивовъзпалителни средства под формата на таблетки и препарати за локално третиране.

От заключението на вещото лице Д. П. по приетата по делото съдебнопсихологична експертиза /л. 79-83/ се установява, че претърпеният от ищеца инцидент е изиграл ролята на психотравма, но към момента на изследването събитието е преработено във степен, която не оказва влияние върху настоящото психическо състояние. Няма данни за протрахирани преживявания на посттравматично стресово разстройство. Не се обективират находки на нарушения в когнитивните процеси. Ищецът е социално активен, като функционирането му е претърпяло съществени промени, включващи смяна на професията, съобразяване с ограничената подвижност и подходящо устройване на битовите условия. Преживеният от ищеца инцидент е силен стресор, който провокира дистрес, става неизменна част от възстановителния период и има психотравматичен характер. Към момента на изследването психичната травма е преработена в степен, която не оказва влияние върху настоящото психично състояние на ищеца.

Въз основа на установените факти по делото съдът формира следните *правни изводи* по съществото на спора:

Предявените са обективно кумулативно съединени осъдителни иски за заплащане на обезщетения за претърпени имуществени и неимуществени вреди вследствие на настъпила трудова злополука, ведно със законната лихва от датата на увреждането до окончателното изплащане на задължението, намират правното си основание в чл. 200 КТ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД. Практиката на ВКС приема, че претенциите за заплащане на обезщетения за имуществени и неимуществени вреди съставляват отделни обективно кумулативно съединени иски.

Съобразно разпределената в процеса доказателствена тежест ищецът е следвало да докаже наличието на валидно трудово правоотношение между страните към датата на настъпване на събитието (не се спори); настъпилата трудова злополука и механизма на настъпването ѝ, в тази връзка и влязло в сила разпореждане на ТП на НОИ, с което е приета злополуката за трудова; претърпените вреди в твърдения вид, обем и интензитет и причинната връзка между злополуката и вредите; размера на трудовото си възнаграждение и на полученото обезщетение за временна нетрудоспособност. В тежест на ответника е било да докаже, че е заплатил дължимите обезщетения.

Предвид липсата на отговор в рамките на законоустановения за това едномесечен срок, възможността на ответникът валидно да направи правонамаляващото си възражение за съпричиняване и правопогасяващото си възражение за заплащане на застрахователно обезщетение във връзка със злополуката е преклудирана, поради което същите не следва да бъдат разглеждани от съда, на осн. чл. 133 ГПК. За тази последица ответникът е уведомен с доклада на съда.

Съдът е приел за безспорно и ненуждаещо се от доказване, че на датата на твърдяната

злополука /03.06.2020 г./ страните са били в трудови правоотношения, както и че злополуката е приета от НОИ за трудова с Разпореждане № Ц5104-03-68/17.07.2020 г. В съдебно заседание е прието още за безспорно, че това разпореждане влязло в сила.

Относно исковата претенция за неимуществени вреди:

При така установените факти от значение за спора, съдът намира, че ищецът безспорно доказва да са му причинени неимуществени вреди от злополуката, която е довела до временната му неработоспособност. Съдът приема, че предвид вида и характера на уврежданията, на ищеца са причинени болки и страдания, които продължават и към настоящия момент, макар и с отслабващ интензитет, поради което същите подлежат на обезвреда.

Съдът е приел за преклудирано възражението на работодателя, че е налице съпричиняване от страна на ищеца за настъпване на злополуката. Намаляване на отговорността на работодателя може да има само при съпричиняване при допусната груба небрежност - липса на елементарно старание и внимание, и пренебрегване на основни технологични правила и правила за безопасност - в този смисъл е Решение № 291/11.07.2012 г. по гр.д.№ 951/2011г., ВКС, IV г.о., Решение № 348/11.10.2011г. по гр.д.№ 387/2010 г. на ВКС, IV г.о. Не се и установи в настоящото производство да е била налице небрежност от страна на работника по време на трудовата злополука.

С оглед характера и тежестта на увреждането на здравето на работника, изхождайки от получените травматични увреждания, продължителността на понесените във връзка с травмата болки и техният интензитет, проведеното болнично лечение, обстоятелството, че към момента не се е възстановил изцяло от злополуката, както и че занаяпред ще изпитва неприятни усещания, вследствие на полученото увреждане, при условия на пълно и главно доказване се установи настъпването на неимуществени вреди - болки и страдания, вследствие на трудовата злополука от 03.06.2020 г., както и наличието на причинна връзка между настъпилите вреди и трудовата злополука.

С оглед събраните по делото доказателства, съдът намира, че за репарация на причинените на ищеца болки и страдания следва да се определи обезщетение по справедливост в размер на 25 000 лв., което е съобразено с икономическата обстановка в страната и практиката на съдилищата за сходни случаи.

За да определи този размер на обезщетението настоящият състав съобразява събраните по делото гласни доказателства и експертното мнение на вещите лица, което е подкрепено от писмените доказателства. В тяхната съвкупност може да се направи извод, че уврежданията на лицето са били тежки и болезнени, същият е имал нужда от чужда помощ за дълъг период, както и от провеждането на множество интервенции и рехабилитации. Възстановителният му период е бил в рамките на 6 месеца, като след това е продължил да изпитва дълго време дискомфорт, включително и към момента. Злополуката е оказала значение върху психичното му състояние. Въпреки това уврежданията на са трайни и ищецът се е възстановил почти напълно, като се е върнал на работа, макар и да е сменил професията. Преживеният стрес към настоящия момент не оказва голямо въздействие върху психиката му и същият не страда от депресия.

За това и предвид всичко изложено съдът счита, че следва да бъде определено обезщетение във висок размер, но не и в размера претендиран от ищеца, поради което за разликата над присъдения размер до претендираните 30 000 лв. искът следва да се отхвърли.

Основателността на главното вземане до посочения размер обуславя дължимостта и на произтичащите от него акцесорни вземания за обезщетение в размер на законната лихва, считано от датата на трудовата злополука до окончателното погасяване на вземането – арг. от чл. 84, ал. 3 ЗЗД.

Относно исковата претенция за имуществени вреди:

Съобразно разпоредбата на чл. 200, ал. 3 КТ работодателят дължи обезщетение за разликата между причинената вреда - неимуществена и имуществена, включително

пропусната полза, и обезщетението и/или пенсията по общественото осигуряване. При определянето на обезщетението за пропусната полза, вследствие на настъпила трудова злополука, базата върху която то се определя е основната заплата и допълнителните трудови възнаграждения, които образуват брутното трудово възнаграждение, като съобразно чл. 245 от КТ именно то се дължи от работодателя на работника/служителя.

От приетите по делото писмени доказателства се установява, че за периода 06.2020 г. - 03.2021 г. ищецът е получил обезщетения и помощи за временна неработоспособност в размер на 5 409,70 лв. Брутният му доход за последния месец преди злополуката /май 2020 г./ е бил 613,66 лв. Считано от първи януари 2021 г. размерът на минималната работна заплата е увеличен на 650 лв. За месеците юни, юли, август, септември, октомври, ноември и декември възнаграждението на ищеца е в общ размер от 4 295,62 лв., а за месеците януари, февруари и март в общ размер от 1 950 лв., или общо 6 245,62 лв. Ответникът твърди, че ищецът е получил застрахователно обезщетение в размер на 784 лв., но доказателства в тази насока не бяха събрани. Предявеният иск за заплащане на разликата между дължимото трудово възнаграждение и стойността на полученото обезщетение за временна нетрудоспособност е основателен до сумата от 835,92 лв., като за разликата до претендирания размер от 1 000 лв. следва да се отхвърли.

Допълнително от представените по делото доказателства се установи, че работникът е извършил разходи за лечение във връзка с процесната злополука, които възлизат на 220 лв., която претенция е предявена отделно и следва да се уважи изцяло, предвид отговорността на работодателя за всички претърпени вреди във връзка със злополуката.

Следва да се уважи и искането за присъждане на обезщетение за забава в размер на законната лихва върху присъдените суми от датата на настъпилата злополука 03.06.2020 г. до окончателното ѝ изплащане.

Относно съдебно-деловодните разноски:

При този изход на спора на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК в полза на ищеца следва да се присъдят сторените съдебно-деловодни разноски съобразно уважената част от исквете. Съдът определя адвокатско възнаграждение за един адвокат съобразно чл. 38 ЗА и Наредба № 1/2004 г. за МРАВ в размер на 7 626 лв. Съразмерно с уважената част от исквата претенция, в полза на ищеца следва да се присъдят разноски в размер на сумата от 6 200,48 лв. за един адвокат.

Ответникът не е претендирал разноски. На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на РС-Варна, сумата в общ размер от 1 759,47 лв. за държавни такси и депозити за вещи лица, съразмерно на уважената част от исковите претенции, на осн. чл. 78, ал. 6 ГПК.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „*, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. * ДА ЗАПЛАТИ на К. Т. Т., ЕГН *****, с адрес: гр. *,

- сумата в общ размер от **835,92 лв.** /осемстотин тридесет и пет лева и деветдесет и две стотинки/, представляваща разликата между дължимото трудово възнаграждение в размер на 6 245,62 лв. и стойността на полученото обезщетение за временна нетрудоспособност в размер на 5 409,70 лв., за периода от м. 06.2020 г. до м.03.2021 г. включително, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за сумата от **164,08 лв.** /сто шестдесет и четири лева и осем стотинки/, представляваща разликата до претендираните 1 000 лв.

- сумата в общ размер от **220 лв.** /двеста и двадесет лева/, представляваща стойността на разходите за закупуване на медикаменти и извършване на медицински услуги, от които: сумата от 40 лв. заплатена на 09.06.2020 г. и 40 лв. заплатена на 19.06.2020 г. за

медицински изделия от специализиран магазин; сумата от 25,40 лв., заплатена на 16.06.2020 г. за закупуването на медикаменти – 3 вида стерилна марля, ластичен бинт, лейкопласт и йодсептадон; сумата от 8,70 лв., заплатена на 25.06.2020 г. за закупуването на 3 опаковки стерилна марля; сумата от 20 лв., заплатена на 08.09.2020 г. и сумата от 80 лв., заплатена на 18.09.2020 г. за общо пет частични масажа и сумата от 5,90 лв., заплатена на 19.04.2021 г. за рентгеново изследване;

- сумата от **25 000 лв.** /двадесет и пет хиляди лева/, представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания от настъпилата на 03.06.2020 г. трудова злополука, на основание чл. 200 КТ, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за сумата от **5 000 лв.** /пет хиляди лева/, представляваща разликата до претендираните 30 000 лв.

ведно със законната лихва върху всяка от присъдените главници, считано от датата на увреждането /03.06.2020 г./ до окончателното изплащане на задължението.

ОСЪЖДА „*“ ООД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. *, ДА ЗАПЛАТИ на адв. Г. Г. - ВАК, сумата от **6 200,48 лв.** /шест хиляди и двеста лева и четиридесет и осем стотинки/, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатна адвокатска защита, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, вр. чл. 38 ЗА.

ОСЪЖДА „*“ ООД, ЕИК **с със седалище и адрес на управление: гр. *, ДА ЗАПЛАТИ в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Районен съд – Варна сумата от **1 759,47 лв.** /хиляда седемстотин петдесет и девет лева и четиридесет и седем стотинки/, представляваща държавни такси по предявените искове, както и възнаграждения по изготвените съдебно-психологична експертиза и съдебно-медицинска експертиза, на основание чл. 78, ал. 6, вр. ал. 1 ГПК.

Присъдените с решението суми могат да бъдат заплатени по посочената банкова сметка на ищеца –*

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Варненския окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____